

KANAL-NYT

Nr. 19

Efterår og jul 2022

Kanal-Nyt nr. 19 - 2022

Redigeret af Bente og Finn Carpentier, Marcussens Bro 4.

Stenlægning

Hvis man har prøvet at følge et lille barn i vuggestue eller i børnehave, så vil man have erfaret, hvor meget en sådan størrelse oplever på vej derhen. Jeg har lige haft fornøjelsen af at skulle følge mit barnebarn, Peter, i vuggestue flere dage i træk. Hold da op, hvor var der mange sten, der skulle samles op, undersøges, smages på og kastes væk igen.

Der er noget fascinerende ved sten. Selv husker jeg fra mine barndomsår og fra ungdommen, hvordan man kunne fanges ind af stenens struktur, udseende, form og farve. Og tænk jer, hvor mange forskellige arter af stenmateriale, der kan være lejret i én enkelt sten. Det er fantastisk.

Min gamle rektor, som også var geologilærer, sagde så ofte, når han stod med en porfyr eller en anden spændende sten i hånden: *hvad kan man sige om den her?* Man kan sige, at *"der var varmt, hvor den kom fra"*!

Porfyren er dannet ved at de forskellige arter af sten, alle på et tidspunkt har været flydende. Efterhånden som jordens temperatur faldt, stivnede de forskellige arter af sten alt efter, hvad deres smeltepunkt var / er.

Det er grunden til, at man kan se forskelligt stenmateriale lejret inde i hinanden.

Al denne snak kom til mig, da der skulle lægges sten - *kampesten* - i det åbne område rundt ved broen langs kanalen. Hvor er de smukke, stenene. Og hvor er de tunge. Og hvor skal der mange til, og hvor skal man være omhyggelig, når stenene skal lægges, så det fortsat kan være smukt at se på.

Et imponerende arbejde - både fra naturens side, hvor stenene kommer fra, og fra de håndværkeres side, der har lagt stenene.

Og så forstår jeg ikke, at man kan gøre det uden at have handsker på hænderne, men sådan er der jo så meget.

Finn Carpentier

Glimt fra færdiggildet 17. juni 2022 efter kanalrenoveringen

Endelig kunne vi erklære det store kanalrenoveringsprojekt for afsluttet og i den forbindelse invitere til færdiggildefest - og det gjorde vi så. Dagen blev valgt, håndværkere, beboere og andet relevant godtfolk blev inviteret, og så kunne festen begynde.

Som det sig hør og bør, bød forkvinde for bestyrelsen på Marcussens Bro, Hanne Toft, velkommen og gav samtidig et kort overblik over, hvad der var sket i de forløbne efterhånden mange måneder, krydret med smukke og velvalgte ord til de arbejdsomme håndværkere og til de ind imellem utålmodige beboere.

Overordnet står tilbage efter det afsluttede arbejde, at vi har fået et smukt og godt resultat, der peger ind i fremtiden - noget vi kan glæde os over dagligt. Det var ulejligheden værd, og det er værd at glæde sig over.

Efter Hannes indledende ord blev der budt på frokostbuffet, hyggesnak og senere på eftermiddagen gåtur i området med plads til kommentarer, bemærkninger og festlige ord.

Det blev en god dag, som vi vil glæde os over længe. Først og sidst vil vi dog glæde os over det fine resultat af anstrengelserne.

Tak til alle jer, der har været med til at bringe projektet godt igennem. Tak til jer håndværkere og ikke mindst til jer i bestyrelsen, der har trukket så stort et læs. Tak skal I have.

Finn Carpentier

"Mesterkok in spe" Kasper Kristensen sørgede for, at ingen gik sultne hjem. Der var rigeligt med mad, og lækker var den. Tak til dig Kasper - en fin oplevelse.

Feststemning - ude som inde. Der blev snakket, skålet, spist, drukket. En dejlig dag

Kendte ansigter, men det er nok fordi, det er glimt af vore egne

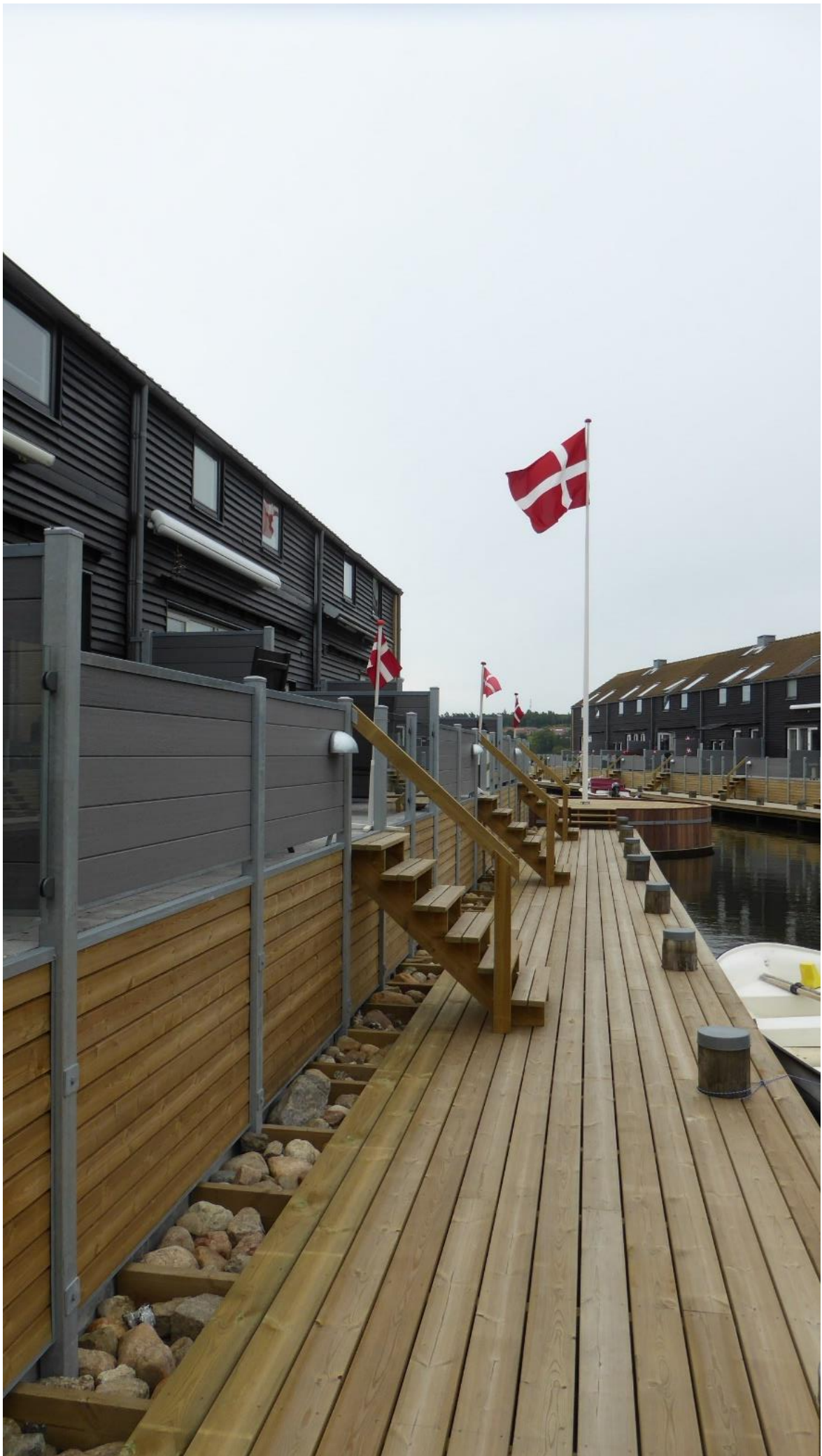

*Meget a pro pos lød trompetfanfare ud over kanalen mens de kendte toner klang igennem:
"Hvem skal nu betale? Hvem har råd til mer"?"
Tak til dig, Knud Erik, for et festligt indslag.*

Og husker I de mange smukke flag? En hel flagallé.

Regnvejrsgang i september

Sommetider har vi oplevet septemberdage, lune og med høj blå himmel. Sådan var det ikke onsdag den 28. september, hvor der var kaldt til arbejdsdag på Broen.

Et par stykker af os tænkte, at det da vist ikke kunne blive til noget, og vi var heller ikke så mange fremmødte, men de, der var der, lod sig ikke skræmme. Kunne man ikke arbejde ude i større omfang, så kunne man arbejde inde - og det var der så nogle, der gjorde.

Borde og bænke blev sat i stand - og det er altså et større arbejde, end man umiddelbart tænker, men mange kloge hoveder snakkede sig frem til en god løsning, og resultatet taler for sig selv. Dejligt.

Dejligt også, at der var nogle stykker, der bød det fugtige vejr trods og stillede an mellem bygerne for at luge og gøre pænt. Vidste man det ikke før, så lærte man det nu, at ukrudt er nemmere at fjerne, når det har "stået i blød" en tid.

Trods bøvlet blev det en god formiddag - og som sædvanligt præget af godt humør og vittige bemærkninger. Et vidnesbyrd om, at det altid er godt at være sammen.

Finn Carpentier

Smukke efterårsfarver og lyngen, der fortæller lidt om, hvad der er på vej

Bord og bænke skal holdes i orden. Det forlænger levetiden og forhøjer brugsværdien og livsglæden.

Det gælder om at holde tunge lige i munden.

Det var vådt derude og lidt træls, men det gik, og resultatet var endda ikke så helt ringe, men det var jo også gode folk, der var sat på opgaven.

Billeder, der vist taler for sig selv.

*Og bænkesættet blev flot sat i stand til glæde og gavn også for alle os, der bare så på.
Tak for vel udført dåd!*

Efterårssol på Marcussens Bro

Det var en vidunderlig efterårs-eftermiddag. Over os var der blå himmel. Solen skinnede. På eengang var det både lunt og køligt - køligt ude i vinden, hvor jeg på min gåtur måtte erkende, at det nok var klogt at trække hættten op over ørerne.

Lunt var det derimod, hvis man fandt sig en krog med læ, hvor solen kunne bage og gøre godt.

Dagen var den dag, jeg havde valgt til at skifte bilernes hjul fra sommerdæk til vinterdæk - den truer jo i horisonten, vinteren, der i år har fået et særligt præg på grund af den pågående energikrise. Dette til trods var det dog vejr til at hænge det nyvaskede sengetøj til tørre ude i solen og den lidt skarpe vind.

Tina og Ketty på slap line i eftermiddagssolen en kølig efterårsdag.

Egentlig fantastisk så mange indtryk og tanker, der fylder én bare man bevæger sig få skridt væk fra den hjemlige parcel.

På min beskedne gåtur traf jeg på disse to vakre kvindeskikkelser, som mente, at det netop den dag var vejr til at sætte sig ude i den friske luft og pjanke, snakke, hygge.

Da jeg gik hjemmefra, havde de lige sat sig - *på et par fremskaffede siddehynder eller sædehynder* - men ellers blot på bænken i solen.

Da jeg en tid efter kom tilbage, sad de der stadig og benægtede begge hårdnakket, at det var koldt at sidde, hvor de sad. Jeg tænkte mit og søgte lige så stille hjem i den varme stue.

Sådan har vi hver især vore styrker og svagheder, men afgørende er, at vi husker at glæde os over nuet og over det dejlige sted, vi bor, hvor vi kan opleve udelivet eller naturen i dens mange omskiftelser bare ved at gå en tur op til fjorden. Her kan man så sætte sig på en bænk og - *hvis man ellers er klædt på til det* - på de rette dage nyde himlens blå og de sejlende skyer, der spejler sig i fjordens blanke eller oprørte vande.

Er man heldig, får man måske flokke af frække måger at se, en fiskehejre, en sæl, eller den isfugl - som vedvarende rygter fortæller holder til her.

En sæl på stranden ude på Skagens Gren. Eneste gang jeg har set sæl i vild natur. Det var lidt en oplevelse. Legesyg var den, og den gjorde sig rigtig til, som ville den sige til os: "Er jeg ikke dejlig"?

Måske er man heldig også at være der en dag, hvor glidende kanoer kommer forbi på træk og et stort oceangående fragtskib.

Spændende og givende, så min sjæl "*sig, hvad klynker du over*"?

Nyd det sommer som vinter - husk, blot at klæde jer på efter vind og vejr. For mig blev gåturen langs fjordens bred kold for pande, ører og næse.

Oplevelsen gik der dog ikke skår i. Tværtimod

Finn Carpentier

Støj på Marcussens Bro

”Støjniveauet stiger om os, alle jager efter vind”, sådan står der et sted om én af vor tids største plager for almindelige mennesker. Den støj, vi møder alle vegne.

Alternativt til støjen står stilheden, og netop om det begreb fandt jeg et sted disse så sande ord:

I vores moderne verden fyldt med arbejde, krav, to-do-lister, nyheder, tilbud, ønsker, drømme, og meget mere er stilhed et valg - nogle gange endda et modigt valg - vi aktivt skal vælge til. Hvor stilheden førhen kunne være næsten allestedsnærværende, og selv i den mest travle familie kom krybende med mørket om aftenen, så er stilheden, ligesom naturen, i dag fortrængt fra dagligdagen og noget, man skal opsøge, hvis man ønsker at opleve den.

Stilheden er et rum, vi kan gå ind i. Vores helt eget rum på vores helt egne præmisser. Om vi vælger at meditere, kigge på skyerne eller gå en tur i stilheden er ikke afgørende. Til gengæld er det helt afgørende, at vi lader stilheden omslutte os og fylde os for herigennem at mærke os selv. I stilheden dukker de følelser op, vi overser i dagligdagens travlhed - og de tanker om livet og os selv, som bliver skubbet i baggrunden af alle vore gøremål og huskesedler.

I stilheden bliver vi kloge på os selv - og det er en stor styrke!

Derfor er det jo også så problematisk, at stilheden ustandselig forstyrres.

Jeg husker en ganske særlig oplevelse omkring stilhed, som jeg vil fortælle om her. Vi skal mange år tilbage i tiden. Til tiden længe før Murens fald. Bente og jeg var på en kort ferietur til Berlin og oplevede denne fantastiske pulserende storby med et voldsomt leben døgnet rundt.

Inde midt i Berlin ligger der stadig rester fra krigens tid.

Der ligger også en kirkeruin, *Kaiser Wilhelms Gedächtnis Kirche*. Kun tårnet står tilbage af den engang så prangende kirke.

Lige overfor den er der bygget en helt ny kirke, som en slags ”erstatning” for den ødelagte. Den ligner en pudderdåse med sine, tror jeg, otte kanter og fladt tag, og den har da også i

folkemunde fået kælenavnet ”die Puderdose”. Den er bygget i stål og glas, og det er det høje tårn ved kirkens side også. Tårnet bærer kælenavnet ”der Lippenstift”.

På vores rundtur i Berlin kom vi en dag til kirken og gik indenfor. Det var rent ud sagt som at komme ind i en slags himmerige. Udenfor kørte bilerne. Der blev dyttet. Bremset. Gasset op. Lastbiler. Busser. Tog - på det nærmeste et inferno. Råb og højroset snak. Støjende musik eller musak.

Indenfor var der fuldstændig fred og ro. Ingen gadestøj nåede ind. Kirkens vægge er opført i blåt glas, som lyset fint trænger igennem udefra og fylder rummet med en vidunderlig livgivende ro. Det var for os på alle måder velgørende at være der.

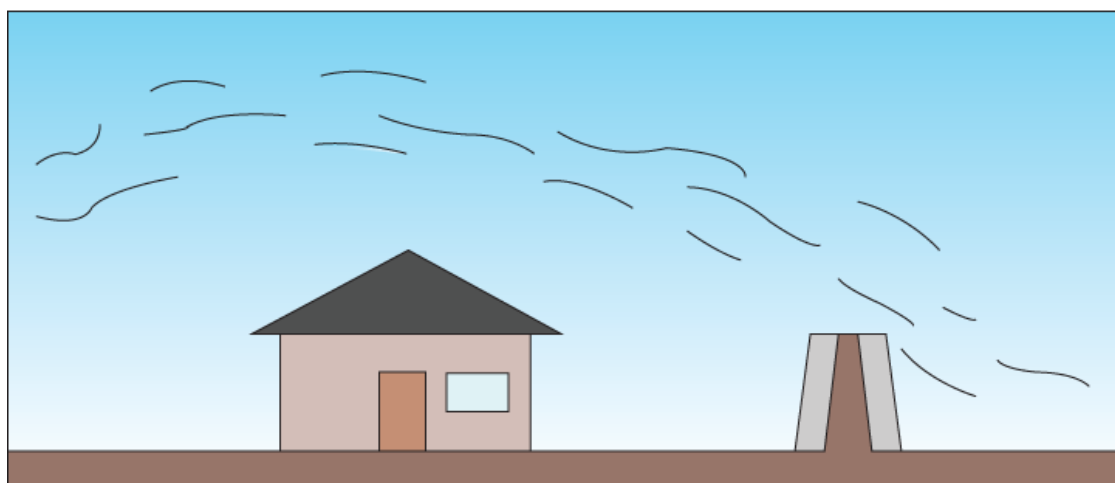
Knap så velgørende er det at bo tæt på Broen over Mariager Fjord, hvor vejstøj af mere end én slags når frem til særligt de vestvendte terrasser her på Marcussens Bro og - på sommerdage - ind ad åbne vinduer og døre.

Det har været oppe at vende før, men problemet er ikke blevet mindre med tiden, og på en måde kan man godt undre sig over, at de *bro-ansvarlige* ikke for længst har forholdt sig til problematikken, trods alt ligger Broen midt i Hadsund by med boligområder helt op til første fag.

Fra Storm P's univers

Ulejliger man sig en tur til Aalborg og kører ad den nye omfartsvej ved det nye sygehus, så vil man se, at omfartsvejen, hvor den kommer ind i boligområder, bliver skærmet af ved ret så dominerende støjmure. Et fænomen, der kendes fra mange andre steder i kongeriget.

Støj i bevægelse

Noget lignende, kunne man forestille sig, vil være en god idé på Hadsundbroen. Ikke at man skal vælge den lidet smukke løsning, man har gjort i Aalborg, men at sætte f.eks. en glasbarriere op mellem bro og fjord skulle vel være overskueligt.

Thorkild Løkke har på eget initiativ, men til fællesskabets gavn, rettet henvendelse til Vejdirektoratet i et par omgange for at gøre opmærksom på støjproblemet - indtil videre desværre uden nævneværdigt held.

Thorkild gør opmærksom på, at problemet er stigende. Dels er trafikken øget i årene, siden broen blev bygget og dels er asfaltbelægningen på Broen ved at være slidt blandt andet med stigende støjgener til følge.

Thorkild har på privat basis foretaget støjmålinger og kan påvise, at niveauet ligger betydeligt over de grænseværdier, der normalt er gældende i et område som vort. Man taler vist her om en øvre grænse på 58 dB.

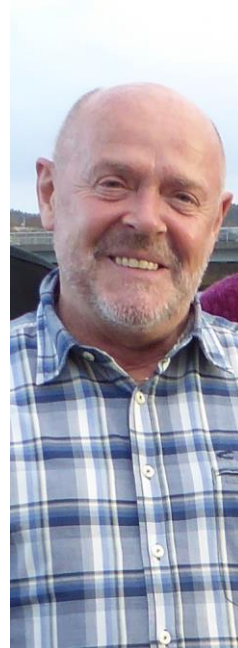
Målingerne på Marcussens Bro foretaget af Thorkild Løkke ligger mellem 61 og 73 dB.

Af hensyn til fremtiden og udnyttelsen af vore attraktive udendørsarealer kan vi hver især kun bakke op om Thorkilds initiativ. Alle vil vi jo så gerne have, at Marcussens Bro vedblivende skal være et attraktivt sted at bo, og her vil en reduktion af støjniveauet være godt at få med.

Lad os så håbe på lydhørhed omkring problematikken, og at man kan finde en smuk måde at gøre det på måske med en form for glasafskærmning - og så for alt i verden lægge en gedigen støjdæmpende asfaltbelægning på broens vejbane.

Tak til Thorkild for initiativet.

Finn Carpentier

En skør idé eller??

Hanne i nr. 15 havde fået en idé – måske en skør idé?? Hun syntes, at vores dejlige fælleshus skulle bruges noget mere. Fra idé til handling: Hanne satte sig til tasterne og skrev et brev til alle beboere på Marcussens Bro, hvori hun tilbød sig som tovholder til møder i fælleshuset hver torsdag fra kl.14-17, og allerede til det første møde, torsdag den 20. oktober, havde hun fin tilslutning.

Hannes gode idé bestod i, at vi i stedet for at sidde alene i vores huse kunne mødes til snak, kortspil, andre spil, håndarbejde eller andet. Hanne tilbød at lave kaffe, og vi kan hver især tage brød med til kaffen – også til fælles bedste og nydelse.

Beboerne har taget godt imod Hannes ”skøre idé”, som jo har vist sig at være til gavn og glæde for mange, som nyder at samles ved bordene til kaffe, kortspil og hånd-arbejde.

Det er en mørk tid, vi lever i, og det gælder om at gribe fællesskabet og de lyse stunder inden døre. Derfor siger vi mange tak til Hanne for hendes indsats for hygge og fællesskab for alle, for det er et tilbud til såvel mænd som kvinder.

Bente Carpentier

Rigtig eftermiddagshygge med kaffekop og hæklenål. - Hvor er vi heldige at have et så dejligt og velfungerende fælleshus. Jo, Marcussens Bro er et godt sted at bo!

To gange Hanne - meget optaget og målbevidste

Hvem har mon den bedste hånd? - Der er jo åbenbart flere om buddet.

Pas på ikke at lade dig lokke i fordærv!!!

At få julelys i øjnene i en krisetid

I mange år har jeg ønsket at besøge den årlige bogmesse i København, og i år lykkedes det tilfældigvis. Finn og jeg var i København for at passe vores to dejlige børnebørn, *Peter på 2 år og Sofia på 4½ år*, mens vores datter var indlagt på Herlev Hospital i forbindelse med en brystoperation, og vores svigersøn var på kursus fra tidlig morgen til sen aften.

BOGFORUM

4-6.NOV.2022

FREDAG 10-19 ● LØRDAG 10-18 ● SØNDAG 10-18

VIDEN: SVEND BRINKMANN, ANJA C. ANDERSEN, MINIK ROSING OG MANGE FLERE

UKRAINE: DANSK-UKRAINSK LITTERÆRT TOPMØDE

KRIMI: SARA BLÆDEL, DAVID LAGERCRANTZ, ANNA GRUE, KATHRINE ENGBERG OG MANGE FLERE

BØRNEBOGSFORUM: FANTASY, VENINDER, GYS, HARRY POTTER OG MEGET MERE

Hannes operation forløb heldigvis fint, og lørdag, den 5. november fik Finn og jeg nogle fritimer, mens børnene var i zoo med deres far. Vi tog Metro 1 ud til Bella Centret, hvor årets bogmesse fandt sted, og det blev en fantastisk oplevelse. Tiden fløj afsted, og det vrimlede med gode tilbud, så man i ordets egentligste forstand fik *"julelys i øjnene"*.

Vi besøgte bl.a. standen, hvor *"Den Danske Sprogkreds og Forlaget Bostrup"* holdt til, og hvor man kunne købe kredsens nye bog om ordsprog med titlen *"Hver fugl synger med sit næb. Farverige ordsprog til hverdagsbrug"*. Jeg bladrede interesseret rundt i bogen, og pludselig så jeg udtrykket *"at få julelys i øjnene"*, og med et vidste jeg, at der her var en ide til en artikel i en tid med energikrise og sparejul.

Det er en alvorlig tid, vi lever i, og lyseslukkere og mørkemænd som Putin driver deres ødelæggende og beskidte spil, men *deres* mørke må ikke få bugt med os. Vi må prøve at bevare øjnenes lys og give det videre til dem, der for alvor har det svært, så de måske kan få bare *"et lille skær af julelys i deres øjne"*.

November 2022 har været en helt usædvanlig lunmåned, og de høje temperaturer har hjulpet lidt på de høje varmeregninger. I baghovedet lurer dog tanken, om de lune dage skyldes CO₂ udslip og klimasynder?? Men, vi kan vel tillade os at bage julekager på de rigtige energitidspunkter - *om det så er midt om natten* - uden dårlig samvittighed, og vaniljekranse udleder vel heller ikke skadelige stoffer til klimaet eller ødelægger biodiversiteten i naturen. Det er i det mindste vigtigt, at julens traditioner bevares, og julebagværk er jo netop med til at *"give julelys i øjnene"* og skabe hyggestunder.

Vi prøver at spare efter bedste evne i de små hjem ved hver dag at undersøge elpriserne, før vi tænder for ovne og komfurer eller trykker på knappen til hjemmets andre nyttige maskiner. Mange fryserer er blevet slukket, og om aftenen er der kun lys i få lamper. Mørket er virkelig ved at sænke sig over landet, og derfor er det så godt, at vi kan *"få julelys i øjnene"* på en anden måde, fx gennem samvær og skønne oplevelser med familie og gode venner. Små børn har en særlig evne til at give *"julelys i øjnene"* og sprede glæde. Det gælder om, at vi

er opmærksomme på det lys, der er tilbage i såvel overført som bogstavelig forstand.

På en måde var den udendørs julebelysning måske også ved at tage overhånd. Julemænd i massevis susede i kaner med rensdyrspand afsted på hustagene, og

Naturens helt egen lys- og varmekilde

nogle huse var ved at synke i knæ ved tyngden af lyskæder. Der var gået en form for konkurrence i at få sat mest julebelysning op, og hele gader var blevet turistmagneter, fx Fredensgade i Hinnerup.

Stormagasinet Salling har i konsekvens af hele situationen sløjft den ellers så flotte 8-ugers facadebelysning, og da vi den 10. november besøgte Rødovre Centrum, var der ingen påfaldende lysudsmykning. Det kan ikke nægtes, at julebelysningen ser flot ud, og at den for os danskere er lig med stemning og atmosfære, men vi bliver nødt til at spare og hjælpe hinanden gennem en mørk tid med krig i Ukraine, høj inflation og energikrise. Vi må nyde de små lys, der skinner klarest i mørket, og hjælpe hinanden med at finde dem og give dem videre.

På bogmessen "*fik jeg julelys i øjnene*", men lyset blev stærkere, da vi kom tilbage til vores lille familie i lejligheden i Rødovre, for Hanne var kommet godt over den operation, der varede i 10 timer og kunne sammen med de to guldklumper tage imod os med sit sædvanlige gode humør.

Bente Carpentier

Axel Schmidt

Så har vi atter engang måttet tage afsked med en af vore naboer. Axel Schmidt døde fredag aften den 11. november 2022. Axel blev 84 år gammel, født den 4. oktober 1938.

Axel vidste godt selv, at han var ved at være ved afslutningen. De sidste par år var ikke de bedste for ham. Hjertet gav problemer, og selvom man prøvede mangt og meget, gik det ligesom kun en vej med ham, og et par gange i tiden frem mod den 11. november var Axel faktisk død. Hver gang blev han dog kaldt tilbage til livet ved hjælp af nogle impulser, der blev sendt fra sygehuset til det apparat, han havde stående derhjemme.

Dagen efter en sådan oplevelse kunne man møde ham med rollatoren på en lille gåtur udenfor, oplivet og i stand til - *i hvert fald* - på overfladen at spøge lidt med situationen.

Helt så morsomt var det nok ikke, og Axel vidste, at det en dag om ikke så længe ville være slut, og det kunne han godt snakke om - nøgternt og afklaret.

Her på Broen vil vi mindes Axel som det menneske, han var. Vi vil huske ham for hans interesse for fællesskabets ve og vel, for hans kommentarer og for hans ofte tænkevækkende og spøgefulde bemærkninger - også om de lidt vanskelige og prekære områder. Vi vil huske ham som et menneske med mening og holdning. Et menneske, som det var værd at lytte til og få forstand af.

De sidste billeder, der har lejet sig i mit hoved af Axel, viser ham betydelig mere stille end tidligere. Nu måtte han støtte sig til sin rollator og affinde sig med kun at kunne tage små skridt. Livet var blevet stille for Axel, og stille accepterede han de ændrede forhold.

Stadig var han dog fyldt med humør og humor, og stadig var det en oplevelse at falde ned i en stol og snakke med ham - eller rettere lytte til, hvad han fortalte fra et langt og spændende liv i en verden ret så forskellig fra den, vi kender.

Et langt liv fik Axel, og han og Jytte nåede at fejre deres diamantbryllup, deres 60 års bryllupsdag, her i foråret. En stor dag som de heldigvis - *trods mange forhindringer undervejs* - fik lov til at fejre sammen med deres nærmeste. Heller ikke dengang var Axel rask, men det blev alligevel en god dag med minder, som er værd at gemme.

Nu vil vi ikke mere møde Axel på vej rundt på Broen, men en tid lang vil vi huske, hvordan det var - dengang.

Æret være Axel Schmidts minde.

Finn Carpentier

Axel med sit karakteristiske og afvæbnende smil

Første rigtige efterårsstorm

Husker i dagene i uge 46, 14.-19. november 2022? Der var godt nok tryk på, og blæsten kom ”fra det helt rigtige hjørne”, fra sydøst. Undervejs samlede den kræfter, blæsten, og da den ramte Marcussens Bro, gik den i land og rykkede det meste af flydebroen med sig.

Indtil da havde efteråret været ganske roligt og tilmed lunt - skræmmende lunt, næsten varmt, og det er unaturligt.

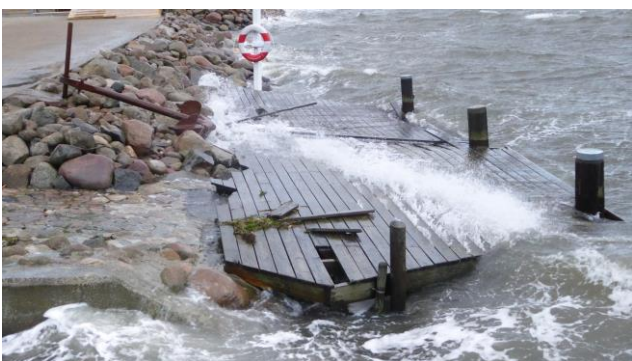
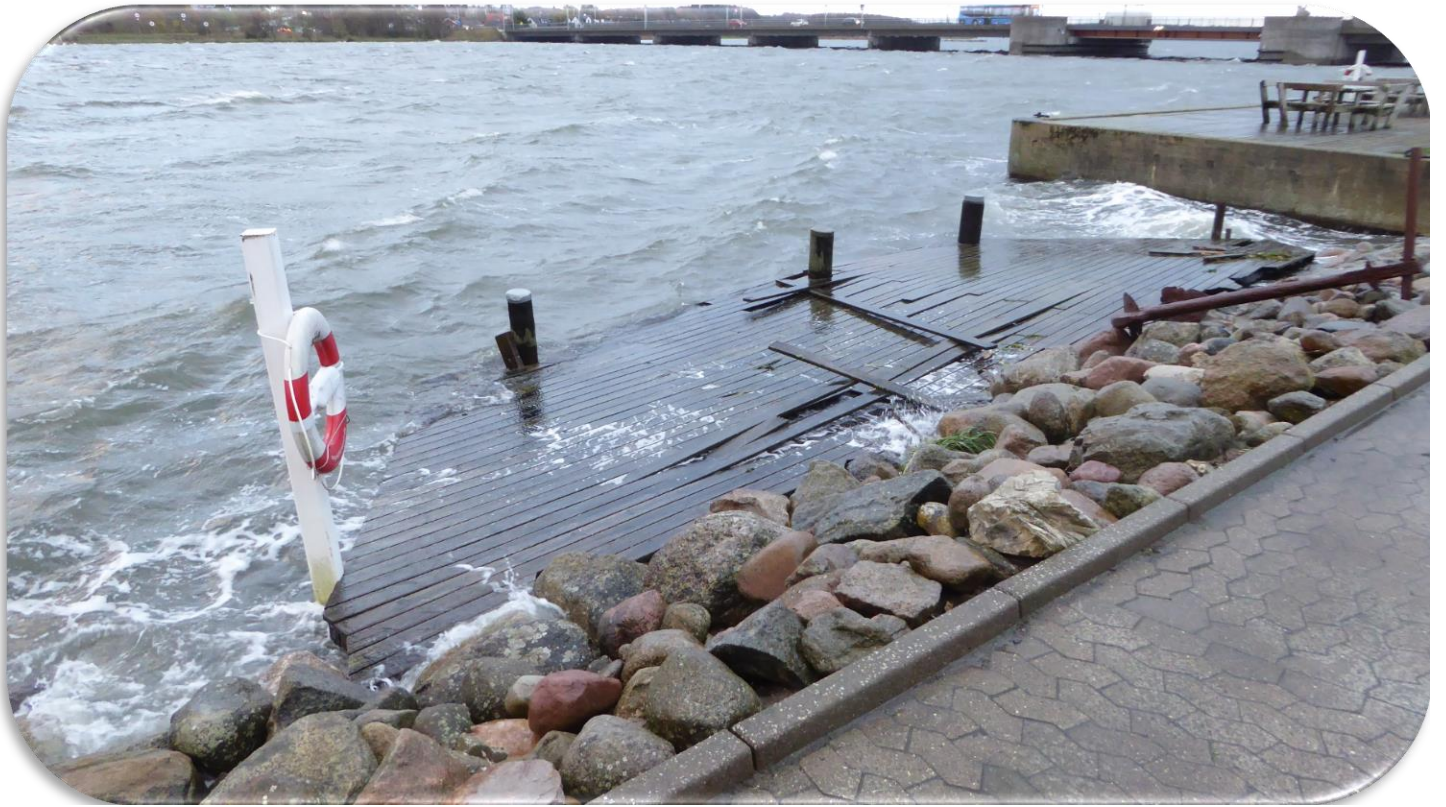
Men nu blev det efterår - og vejmeldingen for de følgende dage lød på faldende temperaturer, aftagende vind, nattefrost og mulighed for slud og sne.

Måske er vejret ligefrem ved at nærme sig en normal, og det er vel strengt taget ikke så galt.

I får her lidt billeder fra flydebroens endeligt. Det var et par voldsomme døgn - rent vejrmæssigt.

Finn Carpentier

Og så kom vinteren til Marcussens Bro!

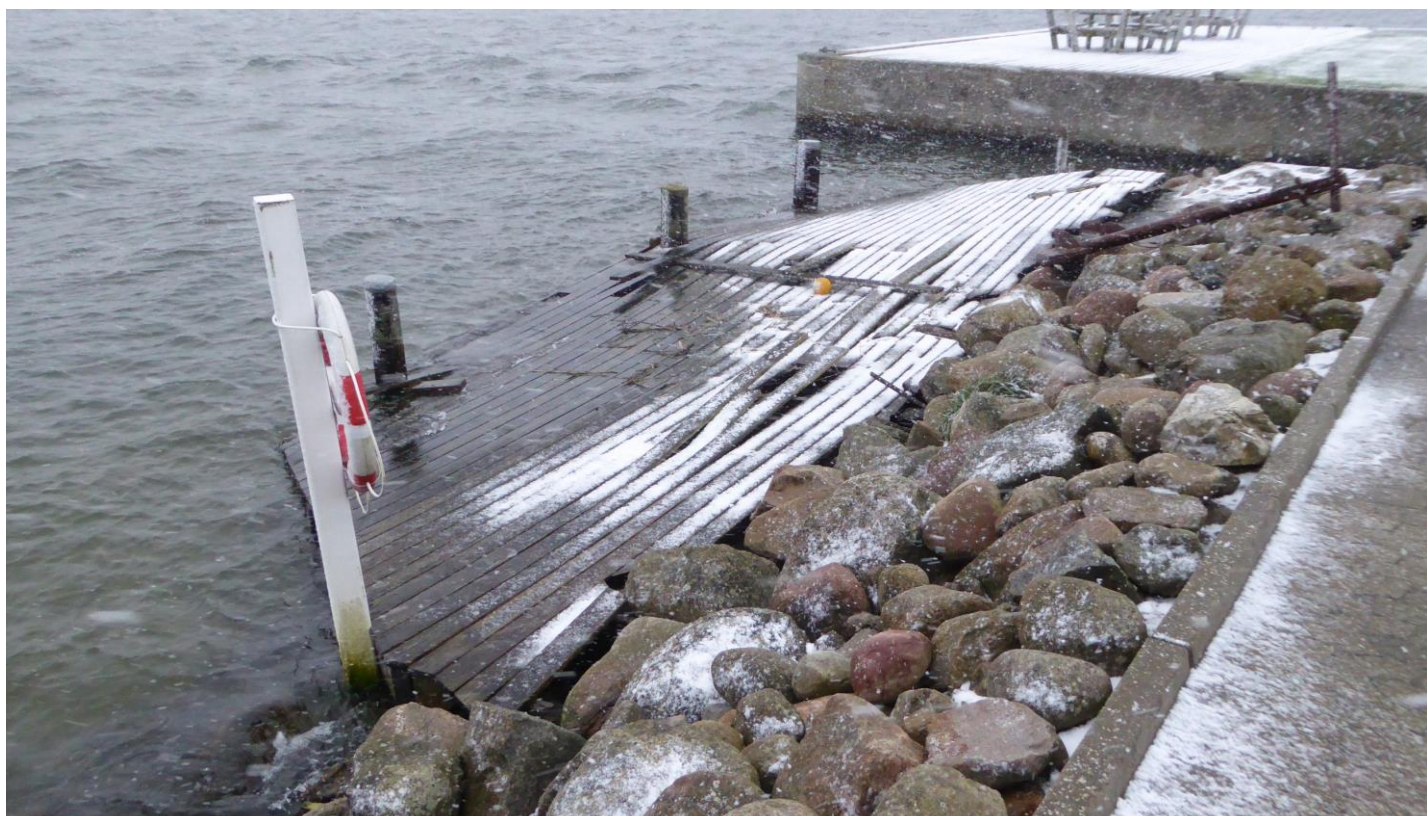
Jeg kunne ikke lade være. Snevejr søndag den 20. november. Det er lidt tidligt på året, og det er vist også kommet lidt overraskende, men hvor er det smukt.

I får lige lidt stemningsbilleder.

Finn Carpentier

Billeder, der vist taler for sig selv.

"Mørk er november og løvfaldet slut, vandet begynder at fryse", sådan synger vi et sted med navnkundige Thorkild Bjørnvig og med ord, der gør noget ved os. Det er mørkt omkring os og det i mere end én forstand. Derfor har vi brug for at tænde lys, og ikke mindst december måned er præget af netop det fænomen. Vi tænder lys, og vi tænder håb, og jul er vel netop beskeden om, at håbet er blevet opfyldt. Det var ikke mørket, der sejrede til sidst. Det var lyset, som vi synger det et sted: "Himlens lys kom i dig til jord", og derfor kan det "kendes på os som lysets børn, at natten hun er nu omme".

Glædelig jul til jer alle og godt nytår.

Skulle nogen være interesseret og have lyst, holder jeg gudstjeneste juleaften den 24. december klokken 13.15 og 15.45 i Terndrup kirke. Klokken 14.30 i Lyngby kirke.

KANAL-NYT nr. 19 - efterår og jul 2022 er nu færdigt. Vi håber, bladet må være jer til glæde.

Som aftalt bliver bladet "*omdelt*" digitalt og vil være tilgængelig på hjemmesiden.

Næste nummer af **KANAL-NYT** udkommer til sommer 2023. **Deadline** for indlæg til bladet er mandag 8. maj 2023.

Tak for denne gang - og husk så, at vi alle har et ansvar for, at Marcussens Bro fortsat må være et godt sted at bo.

Bente og Finn Carpentier